

ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei “Învierea Domnului”, cartierul Dacia, Iași

3 Decembrie: Prăznuirea Sfântului Cuvios Gheorghe de la Cernica

Pe cinstitorul de Dumnezeu și mult nevoitorul Părintele nostru Gheorghe să-l lăudăm după cuviință, căci acesta, prin multă osteneală și nevoițe călugărești, de Împărăția cea cerească s-a învrednicit de la Hristos Dumnezeu. Pentru aceasta, cu smerenie și cu credință, să-i cântăm din adâncul sufletului: Bucură-te, Cuvioase Părinte Gheorghe, mult nevoitorule!

(Condacul 1 din Acatistul Sfântului Gheorghe de la Cernica)

Sfântul Cuvios Gheorghe a venit pe lume în anul 1730, într-o familie de binecredincioși ardeleni din Săliștea Sibiului. Aprins din tinerețe de duhul viețuirii călugărești și neputându-și împlini această vocație în Transilvania, din cauza persecuțiilor împotriva ortodoxiei și, mai ales, împotriva așezămintelor monahale, el a trecut, la vârsta de 19 ani, în Țara Românească unde, după cum mărturisea, pe la 1807-1810, biograful său cel dintâi, Protasie ieromonahul, a intrat în slujba unui arhiereu aflat în București, mitropolitul grec Roșca.

Curând, mai apoi, în 1750, a plecat împreună cu părintele său sufletesc la Constantinopol și apoi la Muntele Athos, viețuind în Mănăstirea Vatoped, unde a fost făcut de acesta rasofoar și diacon, iar după moartea mitropolitului a devenit ucenic al starețului Paisie Velicicovschi, la schitul athonit Sfântul Ilie. Aici a primit sfântul chip îngeresc, devenind călugăr în mantie, în 1752, prin mâna cuviosului Paisie însuși, iar apoi, în 1754, a fost hirotonit preot.

În vremea petrecerii sale la Muntele Athos a deprins, cu râvnă și mult folos sufletesc, bucuriile vieții de obște întru Hristos, într-armându-se neconținut pe cărările anevoioase ale urcușului duhovnicesc.

În anul 1763 l-a însoțit pe marele stareț, dimpreună cu ceilalți 64 de ucenici, în Moldova, la Mănăstirea Dragomirna, unde s-a nevoit doisprezece ani ca ieromonah, duhovnic și econom al obștii care a ajuns să numere 350 de viețuitori.

Siliți, însă, de ocupația austriacă instaurată, în 1775, asupra Bucovinei, 200 de călugări de la Dragomirna, între care și Cuviosul Gheorghe, s-au mutat, împreună cu starețul lor, Paisie, în părțile nemțene, la Mănăstirea Secu. Patru ani mai târziu, în 1779, primind starețul Paisie sub ascultare și Mănăstirea Neamț dimpreună cu Mănăstirea Secu, Gheorghe l-a urmat și în marea